

Hajnal

PRÓZA - LXII. évfolyam, 11. szám, 2018. március 14.

Néhány napja furcsa kiütések jelentkeztek a testemen. Mivel egyedül vagyok esténként, nincs jobb dolgom, mint nézegetni őket a tükörben. Hogy teljesen őszinte legyek, nem csak esténként vagyok egyedül.

Arra szoktam gondolni, Hajnalnak milyen lehet a bőre a ruha alatt. Amióta a piros, érdes felületű foltok megjelentek a mellemen, a mellem alatt és a hasamon, arra gondolok, hátha Hajnalnak is megjelent valamilyen jel a testén, ami arra utal, amiből nem vonhatunk le más következtetést, csak azt, hogy valamilyen módon összetartozunk. Legalábbis a testünk. Nem bírom már sokáig.

Nem értem az egészet, az arca viaszos hatású, és az egész lénye olyan, mintha egy vitrinből lépett volna ki, az üveg mögül, vagy egy naftalinszagú szekrényből, mintha több csokor szárított levendula lenne a zsebeiben és a ruhaujjába dugva. Az arcbőre mintha sebhelyes lenne. Mindig így emlékszem rá. De amikor találkozunk, meglepve tapasztalom, hogy teljesen sima. Egyetlen pici pattanás sincs rajta, semmilyen kis báránymimóheg vagy más hiba. A haját zsírosnak és korpásnak látom, és mintha a hatalmas konty alatt áporodott szag ülne meg. Félek, egyszer kibontja, és akkor kizúdul rám az az iszonyat. De *valójában* nem koszos a haja, a vak is látja.